

தன்னுணர்வு.

பெருஞ்சித்திரன்.

தன்னுணர்வு.

[Handwritten signature]

ஆங்கிலத்தில் எமர்சன் எழுதிய
SELF RELIANCE என்ற
கட்டுரையைத் தழுவியது.

பெருஞ்சித்திரன்.

முதற் பதிப்பு: க, சுறவம். தி. பி. ௨௦௦௫ (17-1-77)

1000 படிக்கள்.

உரிமை ஆசிரியர்க்கு.

விலை : 75 காசு.

(இந் நூலையோ, நூற் பகுதியையோ எவ்வகையானும்
பயன்படுத்திக் கொள்ள ஆசிரியர் ஒப்புதல் பெறுக.)

வெளியீடு :

தென்மொழி சென்னை-600005.

பதிப்புரை.

மாந்தர் அனைவர்க்கும் உணர்வு பொதுவானது. அவ்வுணர்வு எத்திறத்தது, எம்மட்டு அது செயல்பட வல்லது, என்று அறிந்து தனக்கென்றுள்ள சிறப்புணர்வை வகைப்படுத்தி அதன் நிலைக்குப் பொய்யாது செயல்படும் உணர்வே தன்னுணர்வு. அதையுணர்ந்து எம்சன் என்ற ஆங்கில மெய்யறிவாளன் தன் 'தன்னுணர்வு' (SELF RELIANCE) என்ற நூலில் தெளிவுபடுத்தினார். அதைத் தழுவி, தனக்கேயுரிய செம்மாந்த நடையுடனும் அழகிய-புதிய-இக்காலத்திற்கேற்ற எடுத்துக்காட்டுகளுடனும் பல அரிய கருத்துகளை ஆசிரியர் கூறியுள்ளார்கள். இது தென்மொழியில் முன்பு வெளிவந்தது. அதைப் படிக்க வாய்ப்பில்லாதவர்கள் படித்துப் பயனடையலாம். இக் கட்டுரை அனைவரும் - குறிப்பாக இளைஞர்கள் - படித்துத் தெளியவேண்டிய பயனுடைய கட்டுரையாகும்.

உணர்வுப் பத்து.

(கலிநிலைத் துறை)

தாயுந் தாதையுஞ் சுற்றமும் மகிழத் தாம்பிறந்து
வாயுந் கையுந் வயிறும் புடைக்க வலிந்துண்டு
நோயுந் நொடியுந் தேவேர் உய்யார்; நொடிந்திறப்பின்
நாயுந் நரியுந் அன்றிப் பிறரார் நண்ணுவரே? (1)

உள்ளும் நெஞ்சும் உயிரும் இருக்க உலகினர்பால்
கொள்ளும் அன்புந் தொண்டே இருக்கக் கூசாமல்
கள்ளங் கலவியும் உயர்வென் நெண்ணிக் களிப்பாரைப்
புள்ளும் புழுவும் அன்றிப் பிறரார் போற்றுவரே? (2)

ஒழுக்கும் முறைமை ஒழுகார் உயர்ந்தோர் உரைமதியார்
அழுதம் பொருட்கும் உடற்குந் தணியா தங்காந்து
முழுக்கும் தொழுகையும் செய்வார்; உள்ள முனைப்பிலரைக்
கழுதும் காசும் அன்றிப் பிறரார் களிப்பாரே? (3)

கண்டது காட்சி கொண்டது கோலம் கவின்பழுத்த
பெண்டறு இன்பே பெரிதா மென்றே சிழைசெய்வார்;
தொண்டும் புரியா தளமும் பேணு திருப்பாரை
உண்டது பேசிப் புகழும்; பிறரார் உவப்பாரே? (4)

தேறார்; உள்ளந் தெளியார்; வாழ்க்கைத் திறனறிந்து
மாறார்; அன்புஞ் செல்வமுந் தொண்டும் பிறர்க்களியார்;
ஏறார் வாழ்வில்; இத்தகை யோரைப் பித்தல்லால்
வேறார் போற்றிப் புகழ்வார்; நினைவார்; விழைவாரே! (5)

ஈன்றிய வர்க்கும் இடைதார்க் கும்நிலை இழிந்தார்க்குந்
தோன்றிய குடிக்கும் மொழிக்கும் நாட்டுத் தொண்டிற்குஞ்
சான்றவர் துயர்க்குந் துணையா யிருமின்; மனம் வைமின்;
ஊன்றிய வாழ்வீந் கொடுபயன் காண்மின் உலகீரே! (6)

வீண்ணிற் பாய்வீர்! வேறுல காள்வீர்! வியனூறவே,
நுண்ணிய அறிவாற் பற்பல ஆய்வீர்! உளப்பேண
எண்ணிட மாட்டீர்! உயிர்முனைப் பிழந்தீர்! இகவாமல்
மண்ணிற் பிறந்த மக்களைப் பேண மறவீரே! (7)

நோக்குங் கண்ணுங் கேட்குஞ் செவியும் நுண்ணணுவாய்த்
தேக்கும அறிவும் உள்ளத் திறனுந் தெளிந்துணராப்
போக்கும் நிலையும் உய்வும் தெய்வம் பொலிந்திருக்க
நாக்குங் குடலும் மட்டும் பேணி நலிவீரே! (8)

நெஞ்சங் கரையார்; நினைவுந் தெளியார்; நிகழ்வறியார்;
அஞ்சும் அஞ்சும் அஞ்சு னொடுங்கி அமைந்தவுடல்,
எஞ்சும் போதில் எஞ்சுவ விஞ்சுவ அறியாமல்
பஞ்சும் பொதியும் போலநினைவார், பயன்லரே! (9)

ஏவும் நெஞ்சும் இணையும் பொறியும் எதிர்ப்புலனும்
வாவும் அறிவும், அவற்றின் முதிர்வால் வல்லுடலுள்
கூவுங் குரலும் கேளார், உணரார், புறந்திரிந்த
மாவும் புள்ளும் என்றே மதிக்கப் பெறுவாரே! (10)

தன்னுணர்வு.

— 0 —

[ஆங்கிலத்தில் எமர்சன் எழுதிய SELF RELIANCE என்ற அருமையான கட்டுரையின் பிழிவைத் தழுவியதாகும் இச் சுருக்கம். ஒவ்வொரு மாந்தனின் உள் மனத்தே அவ்வப்பொழுது பளிச்சிடும் அறிவுணர்வின் பேராற்றலை எடுத்து விளக்கி, அவ்வுணர்வின் முதிர்வால் முற்றுப்பெறும் மாந்த வாழ்க்கையின் உண்மை உருவத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது இவ்வரிய கட்டுரை. அறிவுணர்வு வேட்கையுற்று, நல்லறிவுக்கு அலைந்து திரிகின்ற, மெய்யுணர்வு முளையிடும் இளைஞர், பன்முறை இதனை ஊன்றிக் கற்றுத் தெளிந்து தேர்வாராக.]

இடுக நும் பிள்ளையை மாமலை மேல்; வினை யாடுதற்கே
விடுக செந் நாய்களின் பாலினை மாந்தி வளர்க அவன் !
கெடுக வன் அச்சம்! நரியொடும் நாயொடும் கேண்மையுற
நடுக நீ நன் மறம் நெஞ்சில், வினையில், நரம்பிலுமே !

ஓர் உணர்வுப் புலவனின் ஆழ்ந்த உள்ளந்தினின்று உணர்வெடுத்துப் பொங்கும் பாக்களின் உட்பொருள் என்னவாக விருப்பினும், அவற்றில் அறிவுணர்வைத் தட்டியெழுப்பும் துடு மிகுந்து இருக்கும். அப்பாடல்களின் புறப்பொருளைப் பார்க்கினும் உட்பொருளே மிகவும் உயர்ந்திருக்கும். அறிவாழியின் ஆழத்தினின் றெழுந்த அவ்வெண்ண அலைகள் மாந்த இனத்தையே அலைக்கழிக்க வல்லன. அவை உண்மையாகவே இருக்கும். அதனை அறிதலும், மேற்கொள்ளுதலுமே பேரறிவாகும்.

ஆனால் புலவர்களின் எண்ணங்களையும் மெய்யறிஞர் தம் சொற்களையும், நாம் நோக்குவதினும் மேலாக நம் உள்ளத்தே ஒரு நொடிப் பொழுது மின் வெட்டுப் போல் ஒளிரும் கருத்துக் கீற்றை, நாம் கண் கொட்டாது காத்து உணர்ந்துகொள்ளல் வேண்டும். அரிய நூற்களில் உள்ளனவெல்லாம் அவ்வாறு ஒரு போழ்து நம் உள்ளத் திரையில் மின்னியனவாகவே இருக்கும். ஆனால் நாம் அவற்றை முன்பு, நம்முடையவை என்பதற்காசப் புறக்கணித்து விட்டதை நாணமுடன் ஒப்புக்கொள்ளல் வேண்டும்.

நம்முடைய உள் எண்ணங்களை நாம் அறியவும், அறிந்து போற்றவும், நாம் பழகிக் கொள்வதுடன், அவற்றையே பிறர் பாலும் துணிந்து கூறவும் எழுதவும் வேண்டும். அவ்வாறன்றி வேறொருவன் எழுதிய கருத்துக்களை நாம் எழுதும் நூலின பக்கங்களில் கொட்டி நிரப்புவது. எள்ளி நகைக்கத் தரும் தற் கொலை முயல்வே. இப்புவி யெங்கும் பல்லாயிரங் கோடி வயல் வெளிகளிருப்பினும், நாம் நம் உடலுழைப்போடு உழுது, வித் தூன்றி விளைவித்தாலொழிய, ஒரு சிறு நெல் மணியையும், நம் முடையதென்று கூறிக்கொள்ளல் சால்பாகாது. அச்செயற்கு நாம் வெட்கப்படவும் வேண்டும்.

நமக்குள் தோன்றும் பொருளை நாம் உள்ளது உள்ள படியே கூறுவோமாகில், நம் சொல்லிலும், கருத்திலும் மிகுந்த உண்மையும், ஆழமும் மட்டுமன்றித் தகுதியும் செழுமையும் உறுதியாக விருக்கும். நீ, வலிமை மிக்கவன் என்ற தன்னம்பிக்கை எப்பொழுதும் உன் உள்ளத்தே இருக்க வேண்டும். உனக்கென இறைவன், உன் காலத்தில், உன்னைச் சுற்றியுள்ள, மக்களுக்கென்று, உன்னுள்ளே பொதிந்து வைத்துள்ள ஆற்றலையும் அதன் நிலையையும் டலர்ந்து பரவச்செய். பேரறிஞர் எனப்படுவோர் செய்கையும் இதுவே.

நாம் வினை மிகுந்த ஆடவர்கள்தாம். வீட்டிற்குள் கட்டிலின் மேல், மேனி முழுவதும் போர்த்துக் கொண்டு, படுத்துள்ள நோயாளிகள் அல்லமே! அல்லது தொட்டிலில் மடங்கிக் கிடக்கும் பிள்ளைகளும் அல்லமே. அன்றியும் உலக மாற்றங்களைக் கண்டு அஞ்சி யொதுங்கும் பேடியரும் அல்லமே. நம் இயற்கைத் தாய், நமக்குள் துணை வைத்து படைகளை ஏந்தி, நம் காலத்து நம்மனோர்

வழிப் பேரிருள் கப்பிய அறியாமை யை எதிர்த்து நிற்கும் போர் மறவர்தாமே நாம்! ஒரு குழந்தைக்கிருக்கும் துணிவு கூடவா நமக்கு இல்லாமலிருத்தல் வேண்டும்?

ஒருவன் மாட்டு எழுகின்ற உள்ள ஆண்மையை அடக்கி விடும் படி அவனைச் சூழ்ந்துள்ள மக்கள் கூட்டமே பொருமையோடு பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றது. மக்கள் கூட்டத்திற்கு உண்மை பிடிக்காது. புதுவது புனைவோரைப்பற்றி அது கவலையுறுவது இல்லை. வெறும் பெயர்களும், பலமுய பழக்க வழக்கங்களும் அதற்குப் போதும். எவனொருவன் உண்மை மாந்தரை விரும்புகின்றானோ; அவன் அதன் வழக்கமானவற்றை இடித்துத் தகர்த்தெறிபவரை இருத்தல்வேண்டும். இது அறச் செயலன்று என நினைத்தல் வேண்டாம். உண்மையான அறிவின் நேர்மையைக் காக்க வேண்டியதுதானே அறம். உன் உள்ளம் கறையற்றுத் தூய்மையாக இருந்தால் நீ வருந்தவேண்டியதில்லை. உலகம் உன்னைத் தாரைக நாடி வரும்.

நல்லது, தீயது என்பவை வெறும் அழகுச் சொற்களே! மக்கள் ஒரு பொருளினின்று, இன்னொரு பொருளுக்கு அப் பெயர்ச்சை மிக எளிதில் மாற்றி விடுவர். உள்ளம் எழுப்புகின்ற ஆழமான உணர்வில் உண்மையன்றி வேறில்லை. அதனால் வருகின்ற பிற தடைகளும், இழிவுப் பெயர்களும் அழிகின்றவையே என்று நாம் கருதல் வேண்டும். வெறும் கூட்டங்களையும், அவற்றின் கூப்பாடுகளையும் கண்டு நாம் வணங்கி விடுவதா? வெட்கம்!

ஏழைகளுக்கு உழைப்பதே உன் வேலை என்று சொல்லாதே! அதுவே அறமென்றும் நினையாதே! அவர் தமக்கிருக்கும் உண்மையான ஆற்றலை மறக்கச் செய்து, உன் ஈகையால் மாய்ந்து போகச் செய்வது, உன் வாழ்வையும் வீணடித்து, அவர் வாழ்வையும் வீணடிப்பது ஆகும். நோயாளிகளும். பித்தர்களும். சோற்றுக் கடைக்காரனுக்கு இரண்டு மடங்கு விலை கொடுப்பதுபோல் அறங்கள், மக்கள் தம் குற்றங்களை மாற்றும் வழியென்று விலை தந்து அவற்றைப் போக்க முயல்கின்றனர். நம் வாழ்க்கையின் நோக்கம் வாழ்க்கையே! ஊரார் மெச்சுதல் வேண்டுமென்பதன்று. வாழ்க்கை வெளிக்கு மட்டும் பகட்டாக இருந்து, நிலையான தன்மைக்கு மாறாக இருந்து விடுவதன்று. அது போலியாக இல்லாமலிருந்தால் மட்டும் போதாது; உண்மையாகவும் இருத்தல்வேண்டும்.

தன்னுணர்வு

உள்ளத்தை விட்டு விட்டு அறச் செயல்களின் விரிவைப் பார் என்றால் நான் ஒப்பமாட்டேன் நமக்குள்ள ஆற்றல் மிகவுட குறைவாகவே இருக்கலாம். ஆனால் உண்டையாக இருந்தால் போதும்.

நாம் மக்களிடையே வாழ வந்த தேவை ஒன்றுண்டு. அந்த தேவைக்கான ஆற்றல் நம்மிடம் உள்ளத்தில் ஒளிர்கின்றது. அது தான் நாம் செய்யவேண்டிய கடமை நம் கடமை என்னவென்பது தான் நம் வாழ்க்கைக்குப் பொருளேயொழிய, நம்மைப்பற்றி மக்கள் என்ன நினைக்கின்றார்கள், என்பதை அறிவது நம் வாழ்க்கைக் கடனன்று. பருவுலகினும் மனவுலகினும் தீதன்படி நடப்பது கடினம்தான். ஆனால் பெருமைக்கும் ஏனைச் சிறுமைக்கும் உள்ள வேற்றுமை மாற்றம் இதுவே. உன் கடன் என்ன என்பதை உன்னைக் காட்டிலும் உன்னைச் சுற்றியுள்ள மாந்தர் அறியார். ஆனால் அதை அறிந்ததுபோல் உள்ள போலியர் நாம் கூறுவதை அறிவதும் அறிந்து அதன்படி நடப்பதும் கடினமே. உலகத்தாரின் விருப்புப்படி நடப்பது மிகவும் எளியதே. அதே போல் உலகத்தாரை விட்டொதுங்கி, நாம் நினைப்பதுபோல் நடப்பதும் எளிதே! ஆனால் உலகத்தார் நடுவில் இருந்துகொண்டே நம் உள் எண்ணப்படி நடப்பதுதான் கடினம். ஆனால் அதனை நிறைவேற்றுபவன் மாந்தரில் மேலானவன். உனக்கு உடன்பாடற்ற செயல்களில் உன்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்வது உன் உள்ளத்தின் ஆற்றலைச் சிதற அடிப்பதாகும்.

உன் வினைத் திறத்தைக் காட்டி உன்னை அறிமுகம் செய். ஒரு கூட்டத்தைக் காட்டி உன்னைக் காட்டாதே. ஒரு தனிப்பட்ட கூட்டத்துக்கு இணங்கியிருப்பது வெறும குருட்டுச் செயலே. நீ எக் கூட்டத்தைச் சார்ந்தவன் என்பது எனக்குத் தெரிந்தால் நீ செய்யவிருக்கும் சொற்பொழிவும், எனக்கு முன்பே தெரிந்ததாகவே இருக்கும். நீ பேசத் தொடங்கினால், உன் கூட்டத்தாரின் வழக்கமான எண்ணங்களைத் தவிர உன் உள்ளத்திலிருந்து வந்ததாக ஒரு சொல்லும் இராதே! நீ ஒரு கட்சிக்கென்று வைக்கப்பெற்ற வழக்குரைஞன் ஆகிவிடக் கூடாது. ஒரு கூட்டத்தோடு ஒட்டிய கருத்து எல்லார் வழியும் தொடருமானால் அக் கருத்தில் உள்ள பிழையின் தொடக்கம் எது என்று நமக்குப் புலப்படாது போய்விடும்.

பொது மக்களின் ஒன்று திரண்ட கருத்துக்கு நீ இலக்கானால் உனக்கென்று எவ்வகைப் பெருமையும் இல்லை. பொது மக்களின் கடுப்புக்கும், மலர்ச்சிக்கும் ஆழமான, பொருட்டுகள் இருப்பதில்லை. காற்று எப்படை வீசுகின்றதோ, செய்தித் தாள்கள் எந்தக் குரலில் பேசுகின்றனவோ, அதைப் பொறுத்திருக்கின்றன, பொது மக்களின் விருப்பும் வெறுப்பும். கற்றவர்களுக்குத் தங்கள் அறியாமை தெரிந்திருக்குமாகையால், அவர்கள் என்றும் பொது மக்களின் மனக்கிளர்ச்சிகளைப் பொறுமையுடன் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள்.

பிறரிடம் முன்னே ஒன்று சொல்லிவிட்டாய் என்பதற்காக, நீ இப்போது வேறென்றைச் சொல்ல அஞ்சாதே. உண்மையை எப்பொழுதும் போலியின்மேல் வீசியெறியலாம். முன்பின் முரணாகி விடுமோ என்ற நினைவுப் பிணத்தை உன் உள்ளத்தால் கட்டி இழுத்துத் திரியாதே. முன்பு தவறென்று நீ சொன்னவை இப்பொழுது சரியென்று பட்டால் உடனே ஒப்புக்கொள். அவ்வப்பொழுது உன் உள்ளம் உண்மையறிவையே நாடிப் போகின்றது. அதை முன்னும் பின்னும் இழுத்துத் தொல்லையுருதே, இன்றைய உரை உனக்குப் படுவனவற்றை நீ அழுத்தமாகக் கூறத் தயங்காதே. நாளைக்குத் தோன்றும் செய்திகளையும் நாளைக்கும் அதே அழுத்தத்துடன் சொல். உன்னைப் பொது மக்கள் தூற்றுவார்கள் என்று நினையாதே. அது தானே உன் பெருமைக்கு உரை கல்.

தன்னியல்பை எவராலும் மீறிவிடல் முடியாது. மனம் தூய்மையானது. அது வெளிப்படுத்தும், மறைவான சொற்றொடர்களை நீ படிக்கத் துவங்கிவிட்டால் நீ அதை எப்படியிருந்து படித்தாலும் உனக்கு விளங்கும். ஒவ்வொருவரும் தமக்கு இயல்பான உள்ளத்தையே வெளியிடுகின்றனர். ஆனால் அதை அவர் அறிவதில்லை

இனிமேல் எதற்காகவும், யாரையும் தலைவணங்கி மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்ளவேண்டாம். எவ்வளவு தாழ்ந்த வேலையா யிருந்தாலும், அதையே உண்மையாகவும், உள்ளத்தின் முழு ஆற்றலொடும் செய்பவனே, மாந்தரினத்தின் மேன்மையை உணர்த்துபவன். பொய்க்கு எத்தனையோ உவமைகள் இருக்கலாம். உண்மையான ஆற்றலுக்கும், மெய்மைக்கும் எதையும் உவமை காட்டமுடியாது. காலத்தையும் நாடுகளையும் ஒன்று

மில்லையென்று கருதும்படி வினையாற்றும் வல்லமையை ஒவ்வொரு வரும் பெறல் வேண்டும். அத்தகைய வல்லமையுற்றவனே அறமாகவும், காலமாகவும், நாடாகவும், ஊழியாகவும் காட்சி தருகின்றான். ஒவ்வொருவனும், தன்னாற்றல் பெற்றுத் தனக்கென உள்ளடங்கிக் கிடக்கும், வன்மையையும், உண்மையையும் வெளிக் கொணர முயலவேண்டும். அதை விட்டு விட்டுத் தலைமுறை தலைமுறையாக ஒருவன் சொன்னவற்றிலும், அவன் சென்ற வழியிலுமே கருத்தூன்றி, அவற்றையே பின்பற்றிப் போய்க்கொண்டிருப்பது வருந்தத் தக்கது.

கறித்து என்றொருவன் தோன்றினான். கோடிக்கணக்கான மக்கள் அவன் அடிப்புகுந்து, அறமும், வாழ்க்கையின் முழுமையும் அவனையன்றி வேறில்லை என நினைத்து விடுகின்றனர். ஒரு சமயம் என்பது ஒரு தனி மாந்தனின் அல்லது ஒரு குழுவின் மிக வளர்ந்த சாயலே. புராண இதிகாசங்களும், உறுதியும், துணிவும் கொண்ட வல்லார் சிலரின் சாயல்களே.

மாந்தன் தன் திறமையைத் தெரிந்துகொண்டு, முழு ஆற்றலையும் வெளிக்கொணர வேண்டும். பருத்த பொத்தகங்களைப் பார்த்த அளவிலேயே அவற்றைப் புரிந்துகொள்ளும் ஆற்றல் தனக்கில்லை என்று அஞ்சிச் சோர்ந்து போகின்றான். ஆனால் அந்த நூல்களோ, பிறர் தன்னை எக்கால் எடுத்துப் படிக்கப் போகின்றனரோ என்று ஏங்கிக் கிடக்கின்றன.

பெரிய வள்ளல்கள், அரசர்கள் வாழ்ந்த கதைகளில் மக்களுக்கு அறிவுக்கிறக்கம் ஏற்பட்டு விடுகின்றது. அவர்தம் செயல்களோடு தம் தம் செயல்களை ஒப்பிட்டு, ஏக்கப் பெருமூச்சு விட்டு அங்காந்து விடுகின்றனர். அவர் தம் வாழ்க்கையையும், தனி மாந்தனாகவும், மிகவும் திறமையற்றவனாகவும் கருதிக்கொள்ளும் ஒருவனுடைய வாழ்க்கையையும், கூட்டிப் பெருக்கிக் கழித்துப் பார்த்தால், இரண்டிற்கும் பயன் ஒன்றாகவே இருக்கும். முன்பிருந்த வள்ளல்களோடு அறச் செயல்கள் போய் விடுவதுமில்லை; அரசர்களோடு ஆண்மை வினைகள் முடிந்து விடுவதுமில்லை.

தன்னை வேறு எந்த ஒன்றிற்கும் இணையாக வைத்துப் பார்க்காமல், தனக்குத் தன்னையே இணையாக நினைத்துக்கொண்டு

பார்த்தால், நம்முள்ளே பொதிந்து வைக்கப்பெற்றிருக்கும் ஒரு பேராற்றலின் ஒளிக் கீற்று நமக்கே நன்கு புலப்படும். அப் பேராற்றல் உலகில் உள்ள எல்லாப் பொருள்களிலும், அது அது வாக நின்று இயங்குகின்றது.

தன்னுணர்வால் முங்கிய தன்னுரிமையின் ஒரு தினையளவே நமக்கிருந்தால் போதும். அரிய பெரிய வல்லாண்மையின் பேரெல்லை யைக் காலப்போக்கில் நாம் சிறிது சிறிதாக அடைந்துவிட முடியும்.

இப்புடவியெங்கும் நீக்கமற விரிந்து சிறகார்த்து சுடர்வீசிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு பேராற்றல் எதுவோ, அதுவேதான் நம் முடைய உள்ளத்திலும், உடலிலும் ஊடுருவிப் பாய்ந்துகொண்டிருக்கின்றது. இந்தப் பேராற்றலை அறிவுக்கும் வினைக்கும் வித்து. இத்தகைய உயரிய வித்தை நமக்குள் தரப்பெற்றிருக்கும் புலன் பொறி முதலிய துணைக் கரணப் பொருள்களைக் கொண்டு, நம்மை நாம் பெருமரமாக வளர்த்துக் கொள்வதே நமக்கிட்ட வேலை. அகன்று விரிந்த விசும்பிடை உராய்ந்து திரிகின்ற காற்று நம் முள்ளும் போய்வந்து கொண்டிருப்பதுபோல், என்றும் நிலையாக உள்ள அப்பேராற்றலையும். அதன் உள் வினைகளையும் மறுப்பது, நம்மை நம் கருவி கரணியங்களால் முடிப் புதைத்துக்கொள்வது போலாகும். அவ்வாற்றலின் உண்மைபற்றி நாம் கூற இயலும் படிதான் நமக்கு அறிவு வணையப் பெற்றிருக்கின்றது. நமக்குள்ள அறிவு நம்மை நாம் கண்டு கொள்ளவே அன்றி, நம்மை உண்டாக்கிய பேராற்றலை ஆராய்ந்து கண்டு கொள்வதற்காகத் தரப்படவில்லை. அதை ஆராயும்போது அது நிலைத்து விடுகின்றது. அந்தப் பேராற்றலைப்பற்றி நாம் அதிகமாகச் சொல்ல இயல்வது இவ்வளவே. மிகவும் இழிவாக நம்மால் கருதப்பெறும் ஒரு பேதையின் உள்ளத்துள்ளும் அவ்வறிவொளி ஊடுருவிக் கொண்டிருக்கின்றது. ஆனால் தனக்கமைந்த வினைபுரி கருவிகளின் தன்மைகளைக்கூடச் சரிவரப் புரிந்துகொள்ளும் ஆற்றலற்ற அவன், அவனை ஊடுருவி நிற்கும் அப் பேராற்றலை உணர்தல் சாலாது. அவன் அதுபற்றி ஓளவு கூறுவதாலும், அதனை மாறாகவே உணரமுடியும். விழிகளின் வேலைத் திறனையே சரிவரப் பெறாத குருடன் கதிரொளியின் வண்ண வீசல்களையாங்ஙன் அறிவான்? ஆனால் தனக்கமைந்த பார்வைக் குறைவால் உள்ளோடி நிற்கும் இருளுக்கு மாறாக ஒரு பெருஞ்சுடர் பொலிந்து

கொண்டிருப்பதை அவன் நம்புகின்றான். இதுபோலவே பேதை இறையாற்றலை நம்புகின்றான். நம்பாத முழுப் பேதையைவிட அதனை நம்புகின்ற அரைப் பேதை ஒரு படி உயர்ந்தவன்தானே ?

தன் அக ஆற்றலை ஒருவன் உணரும்பொழுது அந்த ஆற்றலின்மேல் அமைந்த பருப் பொருள்களான கருவிகள், சமயங்கள், புரணங்கள் அவற்றில் வரும் தொடர் மொழிகள், கோயில்கள் யாவும் பயனற்றுச் சாய்ந்து விடுகின்றன. குருடன் தன் கையுணர்வால் நுண் பொருள்களின் சாயல்போன்று அமைந்த படிவங்களைத் தொட்டு அறிகின்றான். பார்வை கிடைத்தவுடன், கையால் நீவி அறிகின்ற அப்படிவங்கள் பயனற்று, அவற்றின் உண்மையான மூலத் தோற்றங்களையே நேரில் கண்டு அறிவால் உணர்கின்றான். குழந்தை முதலில் ஒவ்வொரு எழுத்தாகக் கூறிக்கற்று, நாளடைவில் ஒரே பார்வையில் ஒவ்வொரு சொற்றொடராகக் கூட்டிப் படிப்பதுபோல் பருப் பொருள் தோற்றப் பழக்கம், நாளடைவில் உணர்வின் பழக்கமாக மாறி, அதனுள் ஊடுருவி உண்மையை ஒருவன் கண்டுகொள்ள உதவுகின்றது. அக்கால் அவன் ஒவ்வொரு எழுத்தாகப் படிக்கத் தேவையில்லை. பார்த்தளவிலேயே அதன் முழுத் தோற்றத்தையும் உணரமுடியும்.

நமக்கு முன்பாக வாழ்ந்த பேரறிஞர் தம்மை நாம் தொடரவேண்டுவதில்லை. அவர்தம் உணர்வின் எல்லைக்குமேல் நாம் நம் உணர்வைச் செலுத்திக்கொண்டு போகவேண்டும். தரையிலிருந்து நம்மை ஒருவன் தூக்கி, அவன் தலை வரை உயர்த்துவானால், நாம் நம் தலைக்குமேல் என்ன இருக்கின்றது என்பதையே காணவேண்டுமல்லாது, நம்மைத் தூக்கி நிறுத்தியவனை நாம் குனிந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்கத் தேவையில்லை. நமக்கு முன்னால் உள்ள அறிஞர்களும், சமயத் துறவிகளும், நம்மை இத் தன்மைக்குக் கொண்டு வந்துள்ளனர். இனி நாம் அவர்கட்குமேல் நம்மை நடத்திக் காட்டவேண்டும். இந்நிலையில் அவர்களைப்பற்றி நாம் பாராட்டிக் கொண்டிருக்கத் தேவையென்ன ?

மாந்தன் மருண்ட பார்வையால், நலிந்த பேச்சையே பேசுகின்றான். நாம் இப்படித்தான் எண்ணுகின்றோம், இப்படித்தான் இருக்கின்றோம் என்றிராமல், ஒரு முனிவரையும் ஓர் அறிஞனையும் உவமை காட்ட வேண்டியதில்லை.

தன்னுணர்வு

ஒரு தாமரை மலரோ, ஒரு குருவியோ, அல்லது ஒரு கோழிக் குஞ்சோ தங்கட்கு முன்பிருந்த தம் முன்னோரைப்பற்றி எண்ணி, தம் வாழ்க்கையை மலர்த்துவதில்லை. தங்களைத் தாங்களாகவே எண்ணி வாழ்கின்றன. நமக்குள்ள ஆற்றலைக் கொண்டு நாமாக நம்மை நாம் நடத்த வேண்டுமேயல்லாமல் வேறு ஒன்றின் போலியாக நம்மை நாம் எண்ணிக்கொள்ளவோ நடத்திக்கொள்ளவோ வேண்டுவதில்லை. மலர்ந்து பணம் வீசும் மலரில், அதைவிட வேறு ஆற்றலில்லை. அதன் ஆற்றலை அது முழுமையாக அடைந்ததே அது பெற்ற முழுமை. நம் முழுமையும், நம்மை எவ்வளவுக் கெவ்வாவு, நாமாகச் செய்துகொள்ளல் முடியும் என்பதைப் பொறுத்தே இருக்கின்றது. ஒரு கனியின் முழுமை கனியே. ஒரு வேரின் முழுமையும் மாந்தனே. மணமின்றி வெறுந் தோற்றத்தை மட்டுமே காட்சியளவில் காட்டுகின்ற ஒரு மல்லிகை மலரை நாம் பார்க்க முடியாது. அப்படி காட்டும் ஒன்றும் மல்லிகையாகாது. அது போல் தன்னுள் பொதிந்துள்ள மணத்தை முழுமையாக மலர்த்தி, மணம் வீசச் செய்யாமல் வெறும் தோற்றத்தையே காட்டிக்கொண்டிருக்கின்ற ஒரு மாந்தனும், மாந்தன் ஆகிவிடமுடியாது.

நேற்றிருந்த எண்ணங்களைக் கடந்து இன்றிருக்கின்ற எண்ணங்கட்கு நாம் வளர்ந்திருக்கிறோம். மேலும் நாம் நாளைக்கிருக்கின்ற எண்ணங்களை நோக்கி நடையிட வேண்டும். இவ்வாறின்றி நேற்றிருந்த எண்ணத்தையும், அதற்கு முன்பிருந்த வரலாற்றுக் காரர் தம் எண்ணங்களையும் எண்ணிக்கொண்டு நாம் கடந்த காலத்திற்கு நழுவுவது. நம்மை நாம் இழிவுபடுத்திக்கொள்வதாகும்; நம் கால்களை வெட்டிக் கொள்வதாகும்; நம் பார்வைகளைச் சுருக்கிக் கொள்வதாகும். மலையின் அடிவாரத்தினின்று உச்சி நோக்கிப் போகவே நமக்குக் கால்களும், கைகளும் கண்களும் வேண்டும். அங்கிருந்து கீழ்வர அவை தேவையில்லை. கால் கைகளை மடக்கிக் கொண்டு, கண்களை நன்றாக இறுக்கி முடிக்கொண்டு உருள வேண்டியதுதானே ?

நாம் எண்ணுவது என்று ஒன்றும் இல்லை. நாம் சொல்வது என்றும் ஒன்றில்லை. நமக்குள் ஊடுருவி நடந்துகொண்டிருக்கும் பேராற்றலின் அலைகளே அவை. அதனை மடக்கி அடக்கிவிட்டு நாம் நம்மைத் தாறுமாறாக ஓட்டிக்கொண்டு போவதில் நம் வாழ்க்கை வெற்றியடைந்ததென்று கூறமுடியுமா ?

எவரும் காலடி வைக்காத புது நிலப் பகுதியிலேயே நம் காலடிகள் பதியவேண்டும். நம் முன்னோர்கள் நடந்து குழப்பிய சேற்றையே நாமும் குழப்பத்தான் வேண்டுமா? அவர் நம்மைவிட ஆற்றலொடும், விரைவொடும் நம்மை நாம் செலுத்திக்கொண்டு போகவேண்டும்.

ஒருவன் தன் முயற்சியை நிறுத்திக் கொள்ளுங்கால் அவன் ஆற்றலெல்லாம் அவனை விட்டுப் போய்விடுகின்றது. தன் ஆற்றலை முற்றிலும் வெளிப்படுத்துபவனையே, இருக்கின்றான் என்று கூற முடியும். தன் உள்ளத்தில் எழும் அரிய ஆற்றலைப்பற்றி அறியாதவனையோ, குறைவாக அறிந்த ஒருவனையோ, தன் ஆற்றலை அறிந்து அதன் வழி நடக்கின்றவன் எளிதாக அடக்கிவிடுகின்றான்.

ஒரு பொருள் தனக்கியல்பான ஆற்றலை வெளிப்படுத்தும் பொழுதே அது பொருளாக நம்மால் மதிக்கப்படுகின்றது. அப்பொழுதுதான் அதுவும் நிலைக்கின்றது. அதன் ஆற்றலை அது கை விட்டுவிடும்பொழுது அதைப்பொருளாக நாம் மதிப்பதில்லை. [கை விளக்கிலுள்ள மின்கலம் (Cell) தன் ஆற்றலை வெளிப்படுத்திகை மின் விளக்கை (Bettery Light) எரிக்கும் வரையில் அதை நாம் மதிப்பதும், அதன் ஆற்றலை இழந்து விட்டபின், அது தன் மேனிப் பளபளப்பில் எட்டுணையும் குறையாதிருப்பினும். அதனை மதியாது ஒதுக்குவதும் இல்லையா?] தன் ஆற்றலை அழுத்தத்திருத்தமாக நம்பிக் காத்துக்கொள்ளாத ஒன்றினை இறையாற்றலும் காப்பதில்லை.

ஒரு மாந்தன் தன்மேல் தானே நம்பிக்கை கொள்ள முயல்வதில்லை. இவன், பிறர் தன்னை நம்பவேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பதில் என்ன பொருள் இருக்கின்றது?

கோயில்களில் நடக்கும் சொற்பொழிவு, மந்திர மொழி இவற்றின் ஆர்வாரத்தைவிட, அதன் பின்பு இருக்கும் அமைதிதான் எனக்கு மிகவும் விருப்பமானது. தன்னைச்சுற்றி அறத்தின் சாயல்களைக் காப்பாக அமைத்துக்கொண்டு இம்மாந்தர் வாழ்வார்களாயின், அவர்தம் மாட்டு எத்தகைய அமைதி, பெருந்தன்மை, திறமை முதலியன சுடர்விடும் தெரியுமா? நம் உயிரொடும் ஊனொடும் நெருங்கியவர்கள் என்னும் பொருட்டிற்காக நம் மனைவி

மக்கள், பெற்றோர், உற்றோர் முதலியோர் செய்யும் பிழைகளைச் சரியென்று ஏற்கமுடியுமா?

சிற்சில கால், உன்னை வீண் வேலைகளில் ஈடுபடுத்த இவ்வுலகம் முனைந்து நிற்கும். நீ அமைதியாக இருந்து உன் ஆற்றலை மிகைப்படுத்திக் கொள்ள முயலும்போது, உன் மனைவி மக்கள், நண்பன், இரவலன், நோயாளி, கோழை, ஏழை எல்லாரும் ஒருங்கு கூடி வந்து, உன் அமைதிக் கதவைத் தடதடவென இடித்து, “எங்களிடம் நீ வரவேண்டும், எங்களோடு சற்றுப் பேசவேண்டும்” என்று ஓபாமல் அழைக்கலாம். ஆனால் நீ உன் ஆற்றலை அப்படியே புறந் தள்ளிவிட்டு உன்னை அதனின்றி விடுபடுத்திக் கொண்டு, அவர் தம்பால் ஓடிவிடாதே! உன் உறுதியற்ற அலைமோதும் உள்ளந்தான், உனக்குப் பிறர் தொல்லை தரும்படியான ஆற்றலை அவர்கட்குத் தருகின்றது உன் உள்ள ஆற்றலைப் பயன்படுத்துவாயானால், உன் இசைவின்றி எவனும் உன்னை நெருங்கி உன் எண்ணங்களை நிலைகுலைத்துவிட முடியாது.

‘எதை யெண்ணித் தூய்மையான வலிந்த ஆற்றலோடு அன்பு காட்டுகின்றோமோ, அது நம் கைகளில் தானே வந்து விழுகின்றது. ஆனால் புலன் வேட்கையில் மூழ்கி மூழ்கி நம் ஆற்றலைச் சிதைத்துக் கொள்கின்றோம் என்று ஒரு மெய்யறிஞர் கூறியுள்ளதை நினைவூட்டுகின்றேன்.

குழம்பிப்போய் உண்மை உருவற்று, விளக்கெண்ணையில் வீழ்ந்த வெண்டைக் காய்போல், கொழ கொழக்கும் இந்தக் காலத்தின் முறையற்ற வீணைப்பாடுகளை, நாம் உண்மையான மனவாற்றலைக்கொண்டு எதிர்ப்பதுதான் சரியான வழி. போலி நட்பையும், பொய் வணக்கங்களையும், இரக்கமின்றி வெட்டியெறி. தாங்களும் ஏமாந்துகொண்டு, பிறரையும் ஏமாற்றிக்கொண்டு, உன்னையும் ஏமாற்றவரும் உன் உறவினர்கள், நண்பர்கள்தம் விருப்பப்படி நடவாதே. அவர்களை உன் முன் நிறுத்திப் பின்வருமாறு உரத்த குரலோடு அழுத்தமாகக் கூறிவிடு. “ஏ! தந்தை தாயாரே! ஏ! மனைவி மக்களே! ஏ! உடன் பிறந்தவனே! ஏ! நண்பனே! நான் இதுவரை இவ்வுலகத்தின் நடைமுறைகளுக்கு ஒத்து உங்களோடு ஒன்றி நடந்துவந்தேன். ஆனால் இது முதல் நான் மெய்ப்பொரு

எனின் உட்கிடையாகிவிட்டேன். அந்த மெய்ப்பொருளின் உண்மை ஏற்பாடுகட்கு மாறாக நான் வேறெவர்க்கும் தலை வணங்கேன். எனக்கு இனிப் போலிச் சமயத்தின் ஒழுக்கலாறுகள் வேண்டாம். உண்மை அறிவுதான் வேண்டும். உங்கள் பழக்க வழக்கங்களை நான் இனி ஒப்பேன். என் உள்ளம் கூறுகின்ற மெய்யான கட்டளை கட்டே நான் இசைந்து நடப்பேன். நீங்கள் என்மேல் அன்பு காட்டினால் அந்த அன்புக்கும் என்னை உரியவனாக்கிக் கொள்வேன். என் விருப்பு வெறுப்புகளை உங்களிடமும் வேறு எவரிடமும் ஒளிக் கப்பிபாவதில்லை. என் உள்ளத்தையே வாயாகக்கொண்டு சொற்களை துணிவுடன் யார் மாட்டும் உதிர்ப்பேன். உங்களிடம் சால்பு இருந்தால் உங்களை நான் விரும்புவேன். இல்லாவிட்டால் வெளிக்குமட்டும் உங்களை விரும்பி மதிப்பதுபோல், பொய்யாக நடித்து உங்கட்கும், எனக்கும் ஏமாற்றத்தைத் தேடித் தரேன். நீங்களும் நல்ல நெறிகளில் நடக்க விரும்புவதாக என்னிடம் கூறுவீரானால், உங்களுக்குரிய கூட்டாளிகளை நீங்கள் தேடிச் கொள்ளுங்கள். நானும் எனக்குற்றவர்களைத் தேடிக் கொள்வேன். இவ்வளவும் தலைச்செருக்கோடும், அறிவுத் தருக்கோடும் கூறுவதாக நினைக்கவேண்டாம். அடக்கம் வழந்தோடும் தூய்மையான உண்மை உள்ள ஆற்றலோடு பேசுகின்றேன். பொய்யிடம் நெடுநாள் பழகிவிட்ட தாலேயே, நாம் அதனுடன் ஒன்றிப் போய்விடக்கூடாது. இறுதிக் காலத்திலாவது அறிந்துகொண்ட மெய்ப்மகளைப் பின்பற்றி நடப்பதால் உங்கட்கும் எனக்கும், மற்றெவர்க்கும் நன்மையாக காத்திருக்கின்றது. உயிர் அடையும் ஊதியமும் அதனுள் பொதிந்துள்ளது. இன்றைக்கு நான் கூறுகின்றவையெல்லாம் கடுமையாகத் தோன்றலாம். ஆனால் விரைவில் உங்கள் போலி அடக்கத்துக்கும் என்னுடைய உண்மையான கடுப்பிற்கும் வேற்றுமைகளை அறிந்துகொள்வீர்கள். அதனால் இறுதியில் கைவருவது நன்மை ஒன்றே.”

இப்படிக்கூறுவதால் அவர் தம் உள்ளம் நோகலாம். அவர்கள் நம்மேல் வைத்த நம்பிக்கை சாம்பிப் போகலாம். உண்மைதான் ; ஆனால் அவர்கட்கு மனம் நோகாமலிருப்பதற்காக நம் உண்மையான உள்ளத்தின் தன்னுணர்வையும், அதன் பேராற்றலையும், அதன் பெரும் பயனையும் நாம் இழந்துவிட முடியாது. அதுவுமன்றி மெய்த் தனிப்பொருள் இயங்கு முறைப்படி, அவர்கள் எல்லாரும் உண்மை வாயிலை வலிந்து தட்டித் தட்டி அதன் கதவைத் திறக்கக் கெஞ்சும் நேரம் ஒன்று வந்தே தீரும். அப்பொழுது அவர் தாமும்

தன் இணர்வு

நாம் மேலே கூறியதை ஒப்புக்கொண்டு, அதையே அவரைச் சார்ந்த மற்றவர்க்கும் கூறத் தயங்கமாட்டார்கள்.

இவ்வகையால் நாம் உலகத்தார்க்குச் செய்யும் கடமைகள் என்ற காரண முறைப்பாடுகள் தவிர்ந்து போகலாம். ஆனால் அந்த வகைகளின் முடிவிலும் நாம் பெறப்போவது நம் உள்ள ஆற்றலைப் பேணி நடக்கும் முறைதான். அப்படிச் சுற்றிக்கொண்டு வர விரும்புவர்களும் அவ்வாறே வாட்டும்!

மற்றவர்க்காக வன்றித் தனக்குத் தானே வலிந்து பின்பற்றத் தக்க ஒரு பேராற்றலில் நம்பிக்கை வைப்புகள். அந்த நம்பிக்கை கொண்ட உள்ளம் எஃகுப்போல் நிலைத்து நிற்கட்டும்! அங்கு உண்மையே தழுட்டும்! அதன் அறிவு தெளிவுற்றுப் பொலியட்டும்! அததகையவன் தனக்குத் தானாகவும், தானே மக்கள் கூட்டமாகவும், தானே அரசனாகவும், இருக்கவேண்டி யிருக்கும்.

இந்தக் காலத்தில் உள்ள வாகு போக்கற்ற மக்கள் கூட்டத்தின் கோணல் மாணலான செய்கைக் குழப்பங்களை ஊன்றிப் பார்ப்பவனுக்கு நாம் கூறுவது எத்தகைய சிறந்த வழி என்று நன்கு விளங்கும் இக்காலத்து மாந்தன் ஒருவனைப் பார்க்கும் பொழுது அவனுடைய உள்ள ஊறல்களும், அறிவு நரம்புகளும் மட்கிப் போய்விட்டன என்று சொல்லிவிடலாம். நாம் தன்னுணர்வற்ற கோழைகளாகி விட்டோம். உண்மையைக் கண்டால் அச்சமாக விருக்கின்றது. நேர்மைக்கும் நமக்கும் வெகு தொலைவு. இறப்பை நினைத்து அலமருகின்றோம். ஒருவரைக் கண்டு ஒருவர் நடுங்குகின்றோம். முழுமையான உள்ள எழுச்சி நிறைந்த ஒருவனை நம் காலத்தில் பார்ப்பது அருமையினும் அருமையாக விருக்கின்றது. இந்நிலையில் இப்பொழுதுள்ள வாழ்க்கையையும், மன்பதையின் போக்கையும், முற்றிலும் திசை திருப்பி நல் வழிக்கு இட்டுச் செல்லும் உண்மையான ஆடவரும் பெண்டிரும் ஏராளமாக வேண்டியிருக்கின்றனர். ஆனால் இங்குள்ள பெரும்பாலானவர்கள் தங்களுக்குள்ள வாழ்க்கைக் குறைபாடுகளைக் கூடத் தாங்களே பாக்கிக்கொள்ளத் திறமையற்றவர்களாக விருக்கின்றனர். அவர்தம் திறமையின் எல்லைக்கு மீறியதாக விருக்கின்றது அன்னவரின் விருப்பம். மாந்தர் ஒருவர்க்கொருவர் ஒருவரைச் சார்ந்துகொண்டும் ஒருவர் பால் ஒருவர் கையேந்திக் கொண்டுமே உள்ளனர். நமது

குடும்ப அமைப்பில் பெருமையில்லை? நம் கல்வி, தொழில், திருமணம் கொள்கை முதலிய எதையும் நாம் வரையறுத்துக் கொள்வதில்லை. வலிந்த ஒரு சிலரே அவற்றை வரையறுக்கின்றனர். நாமெல்லாம் சமையலறைக் காவலர்கள் ஆகிவிட்டோம். சூழ்நிலையை எதிர்த்துப் போகும் ஆற்றல் நமக்கில்லை.

நாம் தொடும் முதல் செயலில் தோல்வி ஏற்படுமாயின், இளைஞர்கள் சேர்ந்து போகின்றனர். வாணிகன் தொடக்கத்தில் வரும் இழப்போடு தன்னம்பிக்கையையும் இழந்து விடுகின்றான். பள்ளி படிப்பையோ கல்லூரி படிப்பையோ முடித்த ஓராண்டிற்குள் ஏதாவது தொரு வேலை கிடைக்காவிட்டால் தன்னைப் பெரிய படிப்பாளி என்று நினைத்துக் கொண்டிருப்பவன், நிலை குன்றிப் போய்விடுகிறான். தான் ஏதாவது ஒரு தொழிலைக் கற்றுக் கொள்ளவில்லையே என்ற நாணம் அவனுக்கிருப்பதில்லை.

ஈண்டுள்ளதைவிட மிகுதியான மன ஈடுபாடு மட்டும் இம் மாந்தர்க்கு ஏற்படுமானால் உலகில் அறம், கல்வி, தொழில் முதலிய வாழ்க்கைக் கூறுபாடுகளிலும் அவற்றைக் கைக்கொள்ளும் முறைகளிலும் ஒரு பெரிய தெளிவு ஏற்பட்டு விடும் என்பதை அறிய வேண்டும்.

மாந்தர் எல்லாம் வல்ல இறைவனை வழத்துக்கையில் என்ன வெல்லாமோ தனக்குத் தேவை என்று வேண்டிக் கொள்கின்றான். தனக்கென நன்மை வேண்டுமென்று இறைவனை வேண்டுவது இழிவும், திருட்டுத்தனமும் ஆகும். தனக்குண்டான வினைப் பாடுகளை உண்மையாகச் செய்வதுதான் இறைவனை வழத்தும் மெய்யான முறை என்று அவன் அறிவதில்லை. குறிக்கோள் சிறிய அளவாக விருப்பினும் களைகளைப் பிடுங்கி எறிவதற்காக உழவனும் துடுப்புக்களை வலிப்பதற்காகப் படகோட்டியும், மண்டியிட்டு உட்காருவதும் உண்மையான வழிபாடாகும். இந்த வழிபாடே உலகின் எம்மருங்கிலும் ஒலிக்கும் ஆற்றலுடையது, நாம் இறைவனை நோக்கி வருந்தி வேண்டுவதும் அவனை நொந்து கொள்வதும் நம் நம்பிக்கைக் குறைவையும், உள்ளத்தின் உறுதியின்மையுமே காட்டுகின்றன. பிறர் வருத்தத்திற்காக இரங்கும் போலிச் செயலும் வேண்டுவதில்லை; உண்மையாகத் தொல்லையுறுபவர்க்கு உதவிசெய்ய முடியுமானால் இரங்கு.

இல்லையேல் உன் வேலையை நீ செய்துகொண்டு போ. தொல்லை தானாக நீங்கிப்போகும். பிறர் அழுவதைப் பார்த்து நாம் அவர்களை அழைத்து அழுவதும் சிறுமைச் செயலே. அறிவின்றி அழுது கொண்டிருப்பவர்க்கு, மின்னல் வெட்டுவது போலப் பேசி ஆறுதல் கூறி உண்மையை உணர்த்துவதற்கு மாறாக, நாமும் சேர்ந்து கொண்டு அழுவது நாம் செய்யத் தக்கதில்லை.

உண்பையான உள்ளத்தின் வலிந்த ஆற்றலைக்கொண்டு எவன் தன்னைத் தானே கைதூக்கி விட்டுக்கொள்ளும் முயற்சியில் ஈடுபடுகின்றானோ அவனே இறைவனுக்குக் குகந்தவன்! 'துயர்களைப் பார்த்து மனந்தளராது விடாப்பிடியாக முன் செல்பவனுக்கு இறைவன் மிக விரைந்து உதவிக்கு வருகின்றான்', என்று ஈரானிய மெய்யறிஞன் ஒருவன் கூறுகின்றான். *

ஒவ்வொரு அறிஞனும் ஒவ்வொரு புதிய படைப்பாளன் அவன் தன் அறிவு ஆழ்ந்து போகப் போக, உள்ளத்தால் மிகுந்த இன்பம் பெறுகின்றான். ஒவ்வொரு சமயமும், அறத்தைப் பற்றியும், கடவுளுக்கும் மக்களுக்கும் உள்ள தொடர்பு பற்றியும், தோன்றியுள்ள சில அடிப்படையான உண்மைகளை விடாது பற்றிக்கொண்டு, மனவாற்றலுள்ள ஒருவன் ஏற்படுத்துகின்ற பாகுபாடே. இச்சமயக் கொள்கைகளே உண்மையின் கூறுபாட்டை யறியாதவர் தமக்கு மறைகளாகி விடுகின்றன. அது இறைப் பேராற்றலைப் போய் அடையும் ஒரு கருவி என்றறியாமல் அதுவே இறை என்று எண்ணி விடுகின்றனர். அத்தகையோர் அடிவானத்தை உலகத்தின் எல்லையென்று தவறாக நினைத்துக் கொள்வர் போலப் போலிக் கொள்கையால் மயங்குகின்றனர். புறச் சமயங்களைப் புறக்கணித்து ஏளனப்படுத்துகின்றனர். எல்லாம் வல்ல பேராற்றல் கதிரவன் ஒளி போல் எல்லாருடைய குடிலுக்குள்ளும் நுழைந்து அங்குள்ளவர்க்கும் துணை நிற்கும் என்பதை மறந்து விடுகின்றனர், போலிச் சமயத் தலைவர்கள் பல பெருமை சேர் கோயில்களில் நுழையவென்று ஊர் ஊராகவும், நாடு நாடாகவும் அலைகின்றனர். ஆனால் உண்மை மெய்யறிஞனோ தன் இருப்பிடத்திலேயே இருக்கின்றான். மிகத் தேவையாக உள்ளபோது கூட அவன் அடிக்கடி தன் இருப்பிடத்தை

* "குடி செய்வல் என்னும் ஒருவர்க்குத் தெய்வம்

மடி தற்றுத் தான்முந் துறும்"-என்னுந் திருக்குறளை ஓர்க.

விட்டு நீங்குவதில்லை. மூட்டை கட்டிக்கொண்டும், தம் நண்பர் களைப்பார்த்து விடை பெற்றுக்கொண்டும், ஊர் ஊராய்ப்போய்க் கோயில் குளங்களை வழிபடுவது மூடர்கள் விரும்பும் செயல். நம் உள்ளக் கவலைகளை மாற்றப் பெருமையுற்ற அத் திருப்பதிகளில் நம் கால்களை வைக்கும் முன்பே நம் கவலைகள் அங்குப்போய் எதிர் கொண்டு நமக்காகக் காத்திருக்கின்றன. ஆனால் நாம் போய்விட்டோமே என்பதற்காக அங்குள்ள வழிபாட்டிலும், காட்சிகளிலும் நம் உள்ளம் மகிழ்ந்ததாகப் பிறர் நம்புமாறு நாம் நடக்கின்றோம். எங்குப் போனாலும் நம் நிழல் போலவே நம் சுழல்கின்ற உள்ளமும் கூட வருகின்றதை நாம் உணரவேண்டும். இத்தகைய செலவுகள் யாவும் மனநோயின் விளைவுகளே.

ஒருவரைப் பார்த்து பின்பற்றாதே! உன் தனிம ஆற்றலை வெளிப்படுத்து. ஒவ்வொருவனுக்கும் அவனவன் முற்றும் முழுமையாகச் செய்யும் ஆற்றலை, அவனைத் தோற்றுவித்த பேராற்றலே உண்டாக்கித் தரமுடியும். ஒருவன் ஒன்றில் சிறப்புற்றவன் என்று அவனே தன்னைப்பற்றி உலகுக்கு வெளிப்படுத்துகின்ற வரையில், அவனாற்றலை எவரும் முன்கூட்டியே அறிந்து கொள்ளல் சாலாது செகப்பிரியர், பிராங்களின், வாசிங்டன், பேகன், நியூட்டன் ஆகிய இவர்கட்கு, அறிவூட்டக் கூடிய ஆசிரியன் எங்கு இருக்கின்றான்? ஒவ்வொரு பெருமகனும் தன்னந்தனியனே. செகப்பிரியரைப் பார்த்து வேறொரு செகப்பிரியராகிவிட முடியாது. உனக்குள் பொதிந்து வைக்கப்பட்டுள்ள கல்வியைப் பயில். நீ அதைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புவாயானால் எல்லா ஆற்றலும் எளிதில் உனக்கு வரும். இந்நொடியில் உன்னுள்ளே ஒரு பெரிய ஆற்றல் உள்ளது. அதன் அடிவழி நீ, நடக்கத் தொடங்குவையானால், உன்னைக் கடந்துபோன ஊழிகளை நீ மீண்டும் படைத்துவிடுவாய்.

மக்கள் கூட்டம் முன்பிருந்ததைவிட மிகவும் மேம்பாடடைந்துள்ளது என மக்கள் தங்களைத் தாங்களே வியந்து பாராட்டிக் கொள்கின்றனர். ஆனால் அவருள் ஒருவனாவது சிறப்புற்று விளங்குவதாகத் தெரியவில்லை.

மக்கள் கூட்டத்தில் வளர்ச்சி என்பதே இல்லை. ஒரு புடை முன்னேறினால், ஒரு புடை பின்னேறுகின்றது. என்றும் இடை விடாத மாறுதல்கள் நிகழ்ந்துகொண்டே இருக்கின்றன. நாகரிக மற்ற வாழ்விலிருந்து நாகரிகத்தை அடைவதாகக் கூறப்படு கின்றது. புதிய சமயங்களை உண்டாக்கி யிருப்பதாகப் பெருமைப் படுகின்றது. செல்வத்தைப் பெருக்கி யிருப்பதாக ஆரவாரிக்கின் றது. பூதவியல், வேதியல் முதலிய அறிவியற் கலைகளில் வளர்ந்துள்ளதாக வாய்ப் பெருமை காட்டுகின்றது. ஆனால் இத்தகைய மாறுதல்களால் மக்கட்குப் பண்பு வளர்ச்சி ஏற்படக் காணோம். ஒரு நன்மை பெறவேண்டி இன்னொரு நன்மையை விட வேண்டியுள்ளது. மக்கள் கூட்டம் புதிய கலைகளைத் தோற்றுவிக்கின்றது. ஆனால் அதற்கீடாகப் பழைய இயற்கை உணர்வுகளையும், மனவாற்றல்களையும் இழத்தல் செய்கின்றது. உயரிய வெள்ளை உடை பூண்டு கையில் எழுது கோலும், சட்டைப் பையில் மணிப்பொறியும், காசோலையும் வைத்துக் கொண்டு படிக்கவும், எழுதவும், எண்ணவும் கற்றுள்ள நாகரிக மாந்தன் எங்கே? வில்லும், வாலும், ஈட்டியும் எடுத்துக்கொண்டு ஓர் ஓலைக் குடிலில் அரைகுறை உடையுடன் உலவிய முன்னை மாந்தன் எங்கே? ஆனால் இந்த இருவருடைய உடல் நிலையைப் பார்க்குங் கால் நாகரிக மாந்தனுக்கு முன்னை நானைய வன்மை தளர்ந்து விட்டதைக் கண்டுகொள்ள முடிகின்றது.

நாகரிக மாந்தன் இயங்கிகள் பல செய்திருக்கின்றான்; ஆனால் தன் கால்களின் முழு வலிமையையும் இழந்துவிட்டான். பிரம்பு பிடித்துக்கொண்டு நடக்கின்றான்; ஆனால் தசையின் வலிவு குன்றி விட்டது. வேண்டும்போது படித்துக் கொள்ளலாம் என்று பல குறிப்புகளை எழுதி வைத்திருக்கின்றான்; அதனால் நினைவாற்றல் அவனை விட்டு நீங்கிவிட்டது; புத்தகப் பெருக்கங்கள் அறிவை அழுத்துகின்றன. நாகரிக உணவுகளாகி வல்லமை குறைந்து விட வில்லையா? உயிர் முறிக் குழம்பு, (Insurance Companies) தோன்றிய பின்தான் உயிரிழப்புகள் மிகுந்து போயின.

மாந்தனின் உயரத்திலும், பருமனிலும் எங்ஙன் மாறுபா டில்லையோ, அங்ஙனே உள்ள வளர்ச்சியிலும் மாறுபாடில்லை. இருபதாம் நூற்றாண்டின் அறிவு நூல், இயற்கை நூல், உயிர்

நூல், பூத நூல், வேதி நூல் முதலியன யாவும் சேர்ந்து முன்னிருந்த பெரு மறவர் தம்மையும், பேரறிஞர் தம்மையும், உண்டாக்கக் கூடவில்லை. மாந்தன் உடைகளை மாற்றிக்கொள்வதும், அவற்றின் வண்ணங்களைப் புதுக்கிக் கொள்வதும் போல் நாகரிகப் பொருள்களை வளர்த்துக் கொண்டிருக்கின்றனே யல்லாமல் தன் உடல், உள்ளத் திறமைகளை உயர்த்திக் கொள்ளச் சிறிதும் முயலவில்லை. புதிதாகக் கண்டுபிடிக்கும் ஒரு பொறியினால் நமக்கு ஏற்படுகின்ற நன்மைக்கும் அதனால் நம் ஆண்மைக்கும் அகத்திற்கும் ஏற்படுகின்ற தீமைக்கும் கணக்குச் சரியாகப் போய்விடுகின்றது. சில நூற்றாண்டுகட்கு முன் மிகுந்த ஆரவாரப்படுத்திய பொறிகள் இன்று தூக்கி யெறியப்பட்டு அவ்விடத்தைப் புதுப் பொறிகள் வலிந்து பற்றுவது நமக்கு வேடிக்கையாகவிருக்கின்றது.

மாந்தன் உயிராற்றலை மிகுக்கின்ற விளைப்பாடுகளை விட்டு விட்டு எளிய அவன் உடலாற்றலையாவது பேணாமல், தன் புற வாழ்க்கைப் பருப் பொருள்களையே நாளுககு நாள் வளர்த்துக் கொண்டிருக்கின்றான். செல்வமே அவனுக்குக் குறிக்கோளாகி விட்டது. அறச்சாலைகளையும், கல்விச் சாலைகளையும், அரசியல் மன்றங்களையும், அச் செல்வத்தின் காப்பாளர்களாகவே பயன்படுத்தத் தொடங்கிவிட்டான். எவனாவது இவன்றன் கல்வி இழிவையும் அறப்பொலியையும், அரசியல் கூத்தாட்டங்களையும் கடிந்து கூறுவானால், மக்கள் எல்லாரும் சேர்ந்து கொண்டு அவன் மேல் விழுந்து தாக்குகின்றனர்.

இக் காலத்தவன் பெருமை அவன் சேர்த்த சொத்துக்களிலேயே இருப்பதாக எண்ணுகின்றான். தன் தன்மையைப் பற்றி அவன் கவலைப்படுவதில்லை. ஆனால் அறிவுள்ளவன் தன் சொத்துக்களின் பெருக்கத்தைக் கண்டு நாணுகின்றான், தன் பண்பு போய்விடுமோ என்று அஞ்சுகின்றான். இன்னும் அவனுக்குள்ள செல்வம் தன் முன்தோர் வழியாவது பிறர் கொடுத்த கொடையிலாவது தவறான வழியிலாவது கிடைத்திருப்பின் அதை அருவருத்துத் தொடவும் கூசுகின்றான், அது தன் உடைமைபன்று; அதன் வேர் தன்னுள் இல்லைபென்றும், ஒரு கள்வனிடமோ ஏமாற்றுகாரனிடமோ அது சிக்கி விடாமல் ஏதோ ஒரு நல்ல காரணத்திற்காகவே அது தன்னிடம் வந்து தங்கியிருக்கின்றது என்பதையும் நன்றாக உணர்கின்றான்.

தன்னுணர்வு

நம் ஆற்றல் கொண்டு நாம் தேடுவது, நம் உள்ளத்துள்ள மெய்ப்பொருள்தான். நமக்கென்று காத்து வைக்கப்பெற்றுள்ள அழியாத பொருள்களும் அவையே. பிற வெளிப் பொருள்களைத் தேடி உங்கள் உள்ளங்களை நாறவிட்டு உங்கள் மேனித தசைகளையும் அழகவிட்டு உங்கள் குப்பாயங்களை மட்டும தடிசு ததுணியினாலோ மெல்லிய பட்டுகளாலோ தைத்துப் போட்டுக் கொள்ளாதீர்கள்.

உள்ளம் பேராற்றலின் இருக்கை; அது இறைவனின் படுக்கை அதை விட்டு விட்டுப் பிறிதோரிடத்தில் இன்பத்தையும் நலத்தையும் வறிதே தேடித் திரிவதால் தன்னுள்ளதது வீற்றிருக்கும் அரிய ஆற்றல் குன்றி விடுகின்றது என்று ஒருவன் அறிந்துகொண்டு அவன் தன் அறிவையும் உள்ளத்தையுமே நம்பி நடப்பானாகில், அவன் வாழ்க்கை வளைவுகளெல்லாம் நேராக் கப்பெறுகின்றன. தன்னையறிந்தவுடன் அவன் நிற்கத் தொடங்குகின்றான்.

செல்வம் என்று பொது மக்களால் கூறப்படும் ஆரவாரப் பருப் பொருள்கள், சூதாடுபவர்களின் கைகளில் விழுவதுபோல ஒருகால் ஒரு சேர வந்து விழும். மறுகால், அவரை விட்டு ஒரு சேரப்போகும். (“கூத்தாட்டவைக் குழாத் தற்றே பெருஞ்செல்வம் போக்கும் அது விளிந்தற்று” என்ற திருக்குறளை ஓர்க.) இவற்றைத் துகள்களாக எண்ணு. உன் உள்ளத்தின் வளர்ச்சியும் சூய்மையுமே, உன் உண்மையான செல்வம். அவைதாம் உனக்கு அமைதியைத் தரும்; உன்னை வெற்றி அன்னையின் மடியில் கொண்டு போய்க் கிடத்தும். உன்னை நீயே அறி; உன்னை நீயாகவே ஆக்கிக் கொள்.

—00—

தென்மொழி மின் அச்சகம், சென்னை-600005.

தென்மொழியின் தனித்தமிழ் வெளியீடுகள்.

பெருஞ்சித்திரன்

அவர்களின்

புதுமுறை இலக்கியங்கள்.

1. எண்சுவை என்பது		1-50
2. பாவியக்கொத்து		2-50
3. ஐயை [மறுபதிப்பு]	அச்சில்	
4. ஐயை [ஆங்கிலப் பெயர்ப்புடன்]	அச்சில்	3-00
5. கொய்யாக்கனி [மறுபதிப்பு]	அச்சில்	3-50
6. கற்பனை ஊற்று - கட்டுரைகள் 1.		2-50
7. கற்பனை ஊற்று - ,, 2.	அச்சில்	
8. பள்ளிப் பறவைகள் - 1, (குழந்தைப் பாடல்கள் - முதல் தொகுதி]		3-50
9. பள்ளிப் பறவைகள் 2-ஆம் தொகுதி	அச்சில்	
10. மகபுருவஞ்சி		3-00
11. அறுபருவத் திருக்கூத்து	அச்சில்	
12. கனிச்சாறு	அச்சில்	
13. நூருசிரியம் - முதல் பகுதி [ஆங்கிலப் பெயர்ப்புடன்]	அச்சில்	
14. இளமை உணர்வுகள்		
15. இலக்கியத் துறையில் தமிழ் வளர்ச்சிக் குரிய ஆக்கப்பணிகள்		00-75

சிற விளக்கங்களுக்கு :

தென்மொழி, சென்னை-600005. தமிழகம்.

தனித்தமிழ்த் நாளிகைகள்

‘தமிழ்ச்சீட்டு’ ‘தென்மொழி’ படியுங்கள்.

தென்மொழி மின் அச்சகம், சென்னை-600005. தமிழகம்.